

Tranen & troost

Troost verzacht de pijn. In deze rubriek vertellen vrouwen waar ze na een ingrijpende gebeurtenis in hun leven troost in vinden. Deze week Mieke (41), die in 2019 aan het begin van haar zwangerschap twee kindjes van haar drieling verloor.

Mieke: "Ik was 37 toen mijn man Lennert en ik besloten voor een derde te gaan. We twijfelden er al langer over en omdat ik niet meer de jongste was, dachten we: het is nu of niet meer. Tot onze grote verbazing was het meteen raak. Dolgelukkig bewonderden we tijdens een vroege echo met zes weken het kloppende hartje op het scherm. Ik kon bijna niet geloven dat ik zo snel zwanger was geworden."

Voorgevoel

"Helaas kreeg ik na de achtste zwangerschapsweek een miskraam. Die middag maakte de verloskundige een echo om te controleren of mijn baarmoeder schoon was. Heel even flitste door me heen: wat als het meer baby's waren? Mijn voorgevoel bleek juist. Op de echo was namelijk nog steeds een baby te zien mét een kloppend hartje. Ik was zo blij! Tegelijk was het verwarrend. Ik had een miskraam doorgemaakt, maar was nog steeds zwanger, dat was toch bizar?"

Mieke en haar dochtertje Emi

alleen ik was verdrietig, maar hij of zij vast ook. Het verdriet mocht er zijn, dat was oké. Net als de blijdschap die ik voelde dat dit kindje er nog wel was."

Droom

"Al voordat ik zwanger was, had ik gedroomd over een meisje. Ik ben gelovig en toen ik in mijn droom aan God vroeg hoe ze heette, antwoordde hij dat haar naam Emi was en dat ze bij mij hoorde. Hier moest ik tijdens mijn zwangerschap vaak aan denken. Ik putte er hoop uit. Het zou goed komen, dacht ik steeds. Na precies veertig weken werd op 27 juli 2020 onze dochter geboren: Emi. Inderdaad, zoals het meisje uit mijn droom. Nog steeds denk ik vaak aan de kindjes die ik ben verloren. Ik noem ze bewust kindjes, want dat zijn ze voor mij. Geen klompje cellen. Zo zag het kindje dat we na de miskraam zagen, er ook niet uit. Het was een mini-baby: veel te klein, maar al helemaal compleet. Ik geloof dat de twee kindjes die ik verloren ben, nu in de hemel zijn en dat er daar goed voor hen wordt gezorgd. Die gedachte troost me. Ook haal ik troost uit het werk dat ik nu doe. Ik was altijd fysiotherapeut, vorig jaar heb ik me omgeschoold tot miskraambegeleider. Ik ondersteun en begeleid vrouwen die tijdens een zwangerschap hun kind zijn verloren. Door mijn ervaringen te delen, geef ik weer troost aan anderen."

Tijdens haar zwangerschap met haar twee zoonjes

Na een paar dagen werd er nog een keer een echo gemaakt. Toen ontdekte de verloskundige nóg een vruchtzakje, met daarin een kindje waarvan het hartje ook na negen weken niet meer klopte. Ik was dus zwanger geweest van een drieling. Voor mij was dat veel om te verwerken. Ondertussen verloor ik in de weken daarna vruchtwater en bloed. Hierdoor was ik bang dat het nog een keer mis zou gaan. Ik praatte veel tegen de baby in mijn buik. Zo zei ik tegen mijn kindje dat we het sámen deden. Niet

‘Door mijn ervaringen te delen, geef ik weer troost aan anderen’

Heb jij iets ingrijpends meegemaakt en wil je delen waar je troost uit haalt? Mail je verhaal in het kort o.v.v. Troost naar post@vriendin.nl